

Uredništvo
in upravnništvo:
Kolodvorske
ulice šte. 16.
Z urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.
Rokopisi se ne
vračajo.
Inserati:
Šeststopenjska peti-
vrsta 4 kr., pri
večkratnem po-
navljanju daje se
popust.

Ljubljanski List

Velja
za Ljubljano
v upravništvu:
za celo leto 6 gl.,
za pol leta 3 gl.,
za četr leta 1 gl.
50 kr., na mesec
50 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.
Po pošti velja
za celo leto 10 gl.,
za pol leta 6 gl.,
za četr leta 3 gl.
50 kr. in za jeden
mesec 86 kr.

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Štev. 63.

V Ljubljani v sredo, 14. maja 1884.

Tečaj I.

Delavsko pravo v obrtnem odseku.

III.

Vendar se bode najhujši boj vnel še le pri oni določbi, katera vsakemu delavcu odmeri 11 ur maksima delavske dōbe ter le v posebni sili dopušča izjeme, odvisne od privoljenja trgovinskega ministerstva v zvezi z ministerstvom notranjih zadev. Ves umetni aparat naših levičarjev se giblje in vrti, od vseh strani dohajajo prošnje fabrikantov, ktere z ginljivimi besedami prorokujejo propad avstrijske obrtnosti, ako obveljajo nasveti obrtnega odseka gledé 11urne delavske dōbe, večina trgovinskih zbornic se je pridružila obupnemu kriku vznemirjenih fabrikantov — naposled se bode morda le omajalo stališče avtonomne odsekov večine, in beli sužnji po tovarnah bodo smeli še dalje žrtvovati zadnjo svojo silo lakomnemu lastniku. In vendar ga ni kmalu vprašanja v narodnem gospodarstvu, katero bi tako jasno bilo, kakor je jasno vprašanje o normalnem delavskem dnevu (*Normalarbeitstag*).

Priznavamo sicer i mi, da se na prvi pogled zapazuje neko protivje med terjatvami delavcev, kateri navadno zahtevajo deseturno delo, in med tovarnarji, ki se pri nas niti z normalnim delom 11 ur ne zadovoljujejo. Toda načelni ta razloček je le navidezen. Istina je, da vsako skrajšanje delavske dōbe pomeni omejenje produkcije sploh; če bode delavec manj časa delal, bode on in bode tovarna manj producirala. Ali pozabiti ne smemo, da se ta primanjkljaj nadomestuje s pomnoženo produktivno silo ter da je delo krepkega, nevtujenega delavca, tudi če le 10 ur traja, sigurno več vredno nego mehanično delo od preoblega truda onemoglega trpina. Modra štedljivost s tvornim kapitalom človeških rok se bode izplačala sigurno tudi v tem oziru!

Pač se ugovarja nasvetom obrtnega odseka, da nikjer po vsej Evropi, izimši jedino Švico, dosedaj normalne delavske dōbe ni-

majo. Priznavamo, da celo Angleži z jednaki določbami varujejo le delavke in otroke, tako zvane *protected hands*, a ne možkih delavcev. Toda neoziraje se na to, da dandanes skorej v vseh strokah velike obrtnije prevaguje delo žensk in otrok, tako da je bilo n. pr. v Švici l. 1882 od 85 703 delavcev ženskega spolja in mladoletnih možkih pod 18tim letom celih 58 214, tedaj več nego dve tretjini. Sicer pa je treba pomisliti, da ima angleški delavec v svojem ponosnem samosvestji na svoji strani kot mogočnega pokrovitelja in varuha izvrstno organizovano zvezo delavskih društev, tako zvane *Trades unions*, in ta vzgledna organizacija ga varuje v toliki meri, da faktučna maksimalna dōba angleškega delavca ne traja više nego 9 ur 25 min. na dan ali 56½ ur na teden.

Toda sedaj ugovarjajo gospodje fabrikantje, da je kapital v Avstriji dražji nego drugod ter da vsled tega njegovo obrestovanje in amortizovanje zahteva večje svote. Ne bomo zanikali tega zadržka, ali vendar bi bilo sila krivično, ako bi delavec s svojimi krvavi žulji moral plačati oderuske obresti svojega podjetnika. Če lastnik tovarne ne more pričeti svojega podjetja drugače nego z oderuskim posojilom, potem bode sigurno mnogo bolj za njega in za njegove delavce, ako se nikdar ne loti obrtnega podjetja, katero *a priori* presega njegovo denarno moč.

Tudi ta bojazen se izraža od tarnajočih fabrikantov ter od časninarskih glasil, katera zastopajo njih gospodarstvena načela in njih — polne blaginice, da avstrijska obrtnost, ako se uresničijo odsekovi nasveti, ne bode več mogla tekmovati z obrtnijo onih dežel, kjer takih zakonitih določeb nimajo in kjer je podjetniku na prosto voljo dano, iz delavcev izžemati zadnji atom tvorne sile. Mi se tega nikakor ne strašimo! Ono ohranjujoče gibanje, ki se razodeva v pojavih avtonomne večine obrtnega odseka, se je razširjalo tudi po vseh sosednih deželah; tudi one ne bodo zaostajale z zakoni, ozirajočimi se na delavsko pravo in kmalu se bode, tako se nadejamo,

vsava važna zadeva mogla rešiti potom mednarodnih pogodb. Sicer pa nas nič ne ovira, tekmujočemu sosedu, kateri zlorablja svoje delavce le zaradi tega, da bi ceneje blago izdelal nego mi, oziroma uvažnemu blagu njegovemu naložili toliko carine, da se zopet obnovi moteno ravnotežje. In soditi z npravnstvenega stališča, bode tudi najbolj zaslepljeni privrženec proste trgovine se lahko sprijaznil s tako etično opravičeno zaščitno carino.

Še en argument se čestokrat navaja proti normalni delavski dōbi, da se namreč s tako določbo žali prosta volja posameznega delavca ter krati svobodno razpolaganje posamezne osebe z njenimi duševnimi in fizičnimi silami. Bodi-si! Ali pomisliti treba, da človeška družba ne obstaja iz izoliranih, le za se in samemu sebi živečih pojedincev, temveč da skupnim namenom posvetujemo svoje sile. Država in človeška družba je oškodovana, ako delavec iz mladostne nepremišljenosti ali lakomnosti čez vso mero napenja svojo moč ter uničuje svoje truplo. Tudi posestnik gozda je neomejeni lastnik svojega posestva in vendar mu po vsej pravici iz splošnih ozirov zabranjuje država, da z grabežnim ravnanjem pustoši svojo šumo ter poznejšim rodovom uničuje njih imetje. In to po vsem utemeljeno načelo, katero nadkriljuje vse stroke gospodarstvenega življenja, se ne bi smelo raztezati na najdragocenejšo blago, od kojega je zavisna bodočnost človeškega rodu, — na tvorno silo delavcev in njeno trajno ohranitev?

Ti uzroki bodo sigurno merodajni našim poslancem, da se bodo v tesni zvezi z vso avtonomno večino krepko potezali za nasvete obrtnega odseka, morda celo za to, da se poseže nazaj na prvotni predlog poročevalčev o 10urni normalni dōbi. Bitka bode huda, zlasti če sodimo po včerajšnjem demonstrativnem postopanju naše levece, pripravljene smo na petetične deklamacije in strastne ugovore — ali uloga večine je hvaležna in zastopniki avstrijskih narodov pridobili si bodo nevenljivo zaslugo, da so prvi na evropskem kontinentu uredili delavsko pravo.

Listek.

Vieux Saxe.

IX.

Jako zanimivo je, opazovati, s kako elementarno silo se je „elasticiteta“ vgnjezdila v našo dnevno literaturo. Ni ga lista, da bi ne tiskal te besede vsaj po jedenkrat, in če bode čez sto in sto let kak nov „kranjski“ Dimitz zajemal iz teh virov tvarino za novo zgodovino naše dežele, mislil si bode, da je oživela po Slovenskem zopet stara verska sekta „skakačev“, katera je uže baje v šestnajstem stoletji in pozneje v sedemnajstem imela v Ljubljani in po Gorenjskem mnogo pristašev. Uvidel bode, da je ta sekta segala v vse socialne in politične kroge, da je imela v deželni zboru kranjskem večino, v mestnem zboru ljubljanskem pa je ostajala v manjini, ker tam nekateri kolovodje iz naravnih vzrokov niso bili sposobni za — skakanje. Konstatiral bo tudi lahko — zanimiv

faktum, da je na prospeh in neprospeh te sekte vplivalo skoro jedino kranjsko podnebje, kajti nekateri njenih pristašev ali nepristašev so bili, dokler jih je hranilo in varovalo ljubljansko ozidje, silno neelastični, ali recimo — okorni; ko so pa prispeli na Dunaj v krasno novo državnozbornsko palačo, postali so na enkrat — elastični ali — pokorni.

Pa prihodnji naš zgodovinar bode imel težavno nalogo; neumljivo mu bode, kaka radikalna zdravila so preobračevala naše politične stranke, da so bile sinoči še rudečesantalistične, a denes so zatrjevale, da vlada nima boljših prijateljev in podpornikov, nego njih; čudno se mu bode zdelo, da je jedna stranka včeraj še izdala parolo: „doktorja ne, profesorja ne“ — a denes ga je z Diogenovo svetilnico iskala — profesorja ali doktorja — naposled pa zadovoljila se — se vé da nekoliko književne učenosti in strokovnjaštva je vendar treba — z navadnim črevljarjem; tolmačiti si ne bo znal, kako je prišlo, da se je jedna stranka pulila in po robu postavljala danes na vse usta, — a družega dne v „najstarejšem dnevniku“ (pa zgol za-

radi tega ne najpametnejšem) zatrjevala, da je iz „oportunitete“ treba vendar le — pomehati. In tako bo našel ta zgodovinar, — Bog dal, da se ne bi rodil — da je tisuč in tisuč protislovij v našem političnem in narodnem in slovstvenem razvitku, da nas tepó še vedno in nas bodo —

— „dokler slovenski rod
ima po zemlji hod“ —

teple Svetopolkove — šibe. Uzroka temu protislovju ne bo našel, če ne bo iztaknil kakih protokoliranih tajnih klubovih ali strankarskih posvetovanj, kakovega prijateljskega pisma ali skromnega dnevnika, — in potem se mu bodo oči odprle ter izpoznal in zapisal bo, kaj je bilo krivo vsega tega, — kedo je prouzročil narodni prepri: — gole osobnosti, osobnosti — tiste proklete osobnosti!

Gospa — ste li čuli, da je najstarejši naš dnevnik, oziroma njegov dunajski dopisnik, imenoval vit. Schönererja — elastičnim možem? To me je nekako razveselilo, v zlasti, ker je Schönerer sedaj — *der Held des Tages*, in nas elastične vedno veselil, ako kdo naših

Iz državnega zbora.

Seja 12. maja bila je izredno slabo obiskovana. Lože in galerije bile so prazne, in tudi med poslanci zapazil se je marsikedo, katerega „ni bilo“ v dvorani. Prekrasno pomladansko vreme jih je izvabilo na prosto in skoraj polovica naših zastopnikov se ni mogla vstavljati zapeljivim solnčnim žarkom.

Pričetkom seje, takoj potem ko je predsednik naznanil zbornici cesarsko zahvalo radi sočutja, izražena povodom smrti cesarice Marije Ane, iznenadil je neizogibni Schönenerer svoje kolege s čudnim nasvetom, tikačim se časnikarskih popravkov. Svetelski ljudski tribun zahteva, naj se lastnik ali izdajatelj vsakega časopisa, ki je objavil kako neresnično vest, kaznuje z globo vsaj 50 gld. ter, če se ponovijo jednaki slučaji, s prenehanjem lista. No, nikdo ne obsoja bolj odločno zlobnega zavijanja resnice, katero čestokrat opazujemo tudi v domačem novinarstvu, nego mi, ali vendar se bode tudi najpoštenjši časnikar energično protivil takemu nesmislu, kakor ga nasvetuje glasoviti Schönenerer. Navzlic vsej skrupulozni previdnosti se časih odgovorni vrednik ne more ubraniti napačnih poročil, ki mu dohajajo iz sicer zanesljivih virov. Notarskih aktov o slehernem dogodku, o katerem poroča, ne more dobiti, zanaša se na poštenje in verodostojnost svojih dopisnikov. Čestokrat se nam pripeti, da nam dohajajo popravki zaradi vestij, katere smo zajeli iz uradnih, žandarmerijskih ali policijskih poročil. Za Boga, ali niti takim izjavam ne smemo verovati, in kje se more lastnik časnikarskega podjetja odškodovati z imetjem urada, kateri mu je izročil dotično novico? Obžalujemo, da se je našlo zadostno število poslancev, ki so podpirali nepremišljen predlog.

Potem se je — da molčimo o Wagnerjevi opazki proti preveč imenovanemu Schönenererju — nadaljeval razgovor o uredbi delavskih razmer v rudnikih. §§ 4 in 7 sta proužročila bolj živahno debato. Prvi določa, da se nedeljski počitek prične ob šestih zjutraj ter traja neprestano 24 ur. Konservativna poslanca dr. Fuchs in Pflügl sta ugovarjala ter nasvetovala, naj se obrok počitka določi od polnoči dalje, toda njih predlog bi prouzročil toliko stvarnih zaprek, da ga je zbornica zavrgla ter sprejela nespremenjene nasvete odsekov. Pri § 7 se je dr. Rieger z hvalevredno vnetostjo potezal za delavke, in v njegovem smislu je obveljal predlog, naj se dovoli delo v jamah le po dnevi onim delavkam, ki se uže sedaj k temu ženski nepriemernemu delu vporablajo ter same dovoljenja prosijo pri rudarskih oblastvih. Ostale določbe tega zakona so bile sprejete brez debate.

Na to prestopi zbornica v razgovor o melioracijskem zakonu gledé vodnih zgradb. Odborova večina je predlagala, naj se za to ustanovi poseben zaklad z dohodki

napreduje. Drugače pa je pri okornih. Tam jeden družega jedó — in jaz sem le rado-veden, kateri izmed njih bo tako žilav in trd, da se bo zavestnim zobem izmuznil do — ravnatelja mestne hranilnice. Toda to je še — daleč; danes me zanima le elastični Schönenerer, kateri se je dueliral. Oprostite, milostiva — malo uganjko Vam ponudim: Kakov razloček je med dunajskim in ljubljanskim dr. Schönenererjem? Prvi je elastičen in se bije na pištole (sevéda *Gesundheitspistolen*) — drugi pa je — okoren in se boji celo tistih „pištol“. Oprostite, ta dovtip ni duhovit; pa boljši je vendar nego oni, s katerim je nekov mengiški ali domžalski rojak pozdravil rojaka lastnika „Slovanovega“, in katerega so hoteli po vsej sili meni pripisati. Ne — ne, milostiva — tako silo neumen pa vendar nisem. Meni se vidi, da je „Slovanovo“ opravništvo ali uredništvo samo naročilo ono nakaznico — prvič, ker mu je primanjkovalo „duhovitega“ ali „pikantnega“ feljtona, drugič pa, da bi Vašega skromnega a „slaboglasnega Përa“ — udarilo — tretjič pa — ker boljšega dovtipa tamkaj niso zmožni —

po 500 000 gold. v prvih desetih letih; manjina gospodarstvenega odseka pak nasprotuje tej ustanovi. Pri glasovanju je obveljal predlog odsekove večine; resolucija pa, s katero se levčarski udje prodrl v odseku, bila je zavržena v zbornici. Potem se je seja sklenila.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

V včerajšnji seji državnega zbora pripetil se je bureni prizor. Čitala se je namreč v tretje zakonska osnova o melioraciji, in predsednik je konstatiral, da je zakon sprejet. Temu ugovarjala je levica in dr. Sturm izjavil je v imeni svoje stranke, da ni večina glasovala za zakon in naj se zaradi tega še enkrat glasuje. Predsednik je odgovoril, da je prepričan o tem, da je bila večina za zakon; ponovljeno glasovanje pa, da je po opravljenem redu neumestno. Vsled te izjave zapustila je levica dvorano ter se v svojem klubu posvetovala, kako se ima za naprej postopati. — Kakor se čuje, predlagala bode levica med drugim, da se ima v bodoče vselej po imenih glasovati.

Njegovo veličanstvo presvetli cesar odpotuje danes zvečer v Budimpešto, kjer ostane toliko časa, dokler se ne zaključi ogerski zbor. — V predvčerajšnji seji ogerskega državnega zbora prigodil se je čuden slučaj. Seja imela se je pričeti ob deseti uri; zaradi črne maše za pokojno cesarico Marijo Ano pa je predsednik Pechy otvoril sejo še le ob 11. uri ter prosil zbor, da z ozirom na izredni slučaj odobri njegovo postopanje. Poslanec Csana dy je temu ugovarjal ter rekel, da nijedna vlast na svetu nima prava, premeniti brez poprejšnjega dovoljenja zaključek zbora, in da se samovoljna zloraba predsedniške vlasti ne more odobriti. Predsednik Pechy zakril si je z rokama obraz ter joko se pritožil, da se mu očita zloraba njegove oblasti; to da ga neizmerno boli, in čeravno je zbornica burno odobrvala njegovo postopanje, zapustil je Pechy predsedniški stol.

Na Hrvatskem postaje politično življenje vedno burnejše. Med Starčevićem glasilom „Sloboda“ in „Pozorom“, organom „neodvisne narodne stranke“ nastala je ostra polemika. „Sloboda“ obsoja najnovejši program neodvisnjakov, v katerem se priporoča trijalizem à la Helfert, ter ga imenuje nesmiselni „švindel“, s katerim se hoče samo varati hrvatski narod. Priznanje nagodbe z Ogersko in stvarjanje trijalizma se dosledno izključuje: ali treba priznati nagodbo, ali pa jo po polnem zanikati, kakor Starčevićeva stranka.

Tuje dežele.

Nemški državni zbor sprejel je zakon proti socialistom tudi v tretjem branji. S tem je kriza, o kateri se je delj časa pisalo, vsaj

tisti Mažibrki in Ognje- in Branislavi — in vedi ga Bog, kako se zovejo.

To Vam je naš „najčimernejši“ dnevnik često drug mož. Ta je dovtipen! Prinesel nam je pred kratkem važno novico, da so se nekoč na Dolenjskem vaščani zavarovali proti ognju — in sicer pri sv. Florijanu z ustanovljenjem jedne večne sv. maše. Urednik je pod érto pristavil, da je to jako koristno in pobožno početje — čemur pritrjevamo — toda ker je bil uverjen, da sveti Florijan nima banke za ta svet, pristavil je v opomnji, da bode tudi koristno, ako se dotični vaščani zavarujejo pri kakem posvetnem zavarovalnem društvu. Škoda — da ni pristavil, naj grede k banki „Slaviji“ — pa zbal se je menda, da bi utegnilo ono sveto in to posvetno zavarovanje ah, molčimo, molčimo, če ne, se nam bo zopet očitalo, da izdajemo — narod.

Pa dokler nam tisti onemogli „Laibacher Wochenblatt“ očita, da smo vsi jednaki, vsi, kar nas je „elastičnih“ in „okornih“, — „vladnih“ in „radikalnih“ — toliko časa pišem Vam kot Vaš „elastični“, pa vedno slovenski Për.

za sedaj odstranjena. Govor državnega kancelarja, s katerim je branil predlog vlade, smatrajo za najvažnejšo manifestacijo v oziru socialnega vprašanja, ker je v njem zadržan popoln program nemške socialne politike. Zdravim delalcem mora se odkazati delo, bolnim postrežba, a onemoglim vse ono, kar se potrebuje za eksistencijo. Na tem ravno sloni socialno vprašanje, a na toliko more vlada pospeševati njegovo rešenje. Po programu kneza Bismarcka ima se pridržati sedanjih društveni red kot pogoj narodnega in kulturnega razvitka. Država predstavlja pomirjajočo pravičnost, skrbi za to, da slabejši ne postane žrtva močnejšega ter določuje pogoje, pod katerimi se more vzdržati red. — Naprednjaki so sicer ugovarjali, da je to samo tedaj mogoče, ako država prevzame vse delo. No, ne dá se tajiti, da se s programom državnega kancelarja izpolnjujejo opravilne zahteve delavcev; samo najbližji privrženi socialističnih vodij sanjarijo o vlasti in gospodarstvu. Prevagujoča množina ne zahteva drugega, nego da se jej osigura obstanek, njej gre samo za to, da delavec najde dela in da je v slučajih boleznih in onemoglosti preskrbljen.

V angleškem parlamentu počela se je debata o tem, je-li se ima vladi z ozirom na egiptovsko politiko izreči nezaupnica ali ne. Splošno se obsoja način, s kojim je vlada postopala posebno proti generalu Gordonu. Ako bi bila splošna nejevolja merodajna za izid debate, brez dvojbe bi Gladstone moral odstopiti.

V francoskem ministerskem svetu objavil je minister-predsednik Ferry, da Angleška še ni odgovorila na francoske ugovore. O Turški rekel je Ferry, da si pridržava vse svoje pravice do Egipta.

Depeše z Španjske poročajo o novih atentatih na železnice. Vlada španjska bode morala pač več energije pokazati, ako bode hotela zatreti nevarne revolucionarne pojave.

Dopisi.

Iz Kranja, 13. maja. [Izv. dop.] (Pogumna žena.) V ponedeljek 5. t. m. po poludne zanteli so otroci v skednji Jože Štempiharja na Lužah, kjer je bilo nekaj otepov shranjenih — ogenj, kar je pa mimogredoča revna žena Jera Kuhar k sreči še o pravem času zapazila. Brez pomiselka plane pogumna žena v skedenj in duši z golima rokama goreča dva otepa, nese jednega naglo iz skednja na prosto in pogasi sama v kratkem času ogenj po polnem. Tako je odvrnila grozovito požarno nesrečo, katera vsled močnega vetra, ki je ravno bril, gotovo ne bi bila izostala. Gasilka opekla se je pri svojem nevarnem delu jako močno na levi roki, nekoliko pa tudi na obrazu.

Kakor čujemo, vložila je pogumna žena prošnjo na graško zavarovalnico, pri koji je

Strašno maščevanje.

(Ruski spisal Nikolaj Vasiljevič Gógolj, poslovenil K. Štrekelj.)

(Dalje.)

XIV.

Jezdec zagradi čarovnika sè strašno roko ter ga vzdigne kvišku. Na mig umrl je čarovnik, ali še po smrti odpré svoje oči; pa uže je mrtev in gleda kakor mrtvec. Tako strašno ne gleda ni živ človek, ni tak, ki je od mrtvih vstal. Svoje mrtve oči obrača v stran in vidi, kako se vzdigajo mrtveci sem od Kijeva, od gališke zemlje in od Karpatov; vsi so mu tako podobni, kakor dve kaplji druga drugi.

Bledi bleđi, drug višji od družega, drug bolj koščat od družega, postavijo se krog jezdeca, kateri drži v roci strašen plén. Še enkrat zasmee se vitez in vrže čarovnika v propad. In vsi mrtveci skočijo v globočino, vjamejo mrtveca in zasade vanj svoje zobí. Še eden, višji od vseh, strašnejši od vseh, boče se povzdigniti od zemlje, ali ne more, nima

Štampilhar in več družih njegovih sosedov zavarovanih, da bi se ji nekoliko nagrade podelilo za odvrneno veliko škodo. Toplo jo priporočamo društvenemu vodstvu.

Iz Kostanjevice, 12. maja. (Izv. dop.) „V Krškem se ima sezidati nova bolnišnica; slavna c. kr. deželna vlada je v to uže privolila, in mene je gospod okrajni glavar poslal, da v ta namen pobiram doneske od Krškega do Kostanjevice, in sicer od vsake hiše po 12 kr.“ — Tako je minulo soboto pravil po Sajevecih kmetom gospod slepar ter jim je kazal dotično c. kr. vladno dovoljenje in od c. kr. okrajnega glavarstva v Krškem dani mu ukaz, da ima kot cesarski služabnik pobirat denar. Ali nesreča je hotela, da je to novico neka ženska povedala memo gredočemu orožniku, kateri stopi za c. kr. gospodom v neko krčmo; neverjeten, kakor so uže orožniki, želi videti ne le pobiralca, ampak tudi njegova pooblastila. Ta se mu pa menda niso dopadla, kajti gospoda povabi seboj v Kostanjevico, kjer so hitro spoznali, da je ta gospodič znani vitez F....., ki je na tako lep način ubozega kmeta obiral. Djali so ga pod ključ in v Krškem za sedaj se ne bodo zidali nove bolnišnice; nabral je bil še malo, le trije kmetje so mu izročili svoje doneske.

Razne vesti.

— (Cesarica v Koernerjevi hiši.) Ko se je v pretečenih dneh mudila cesarica Elizabeta pod tujim imenom grofinje Hohenembseve na Nemškem, je obiskala tudi rojstno hišo nemškega pesnika Justina Koernerja v Weinsbergu. Sin imenovanega pesnika, tudi kot pesnik znani Theobald Koerner, ji je razkazoval vse imenitnosti in ni nič slutil o tem, da je njeno ime le navidezno, da je v resnici sedanja avstrijska cesarica in nekdanja bavarska princesinja. Med raznimi starinskimi znamenitostmi je bil tudi nek stol, darilo bavarskega vojvode Maksa, očeta cesaričinega. Razkladal ji je, da je vezava na tem stolu darilo Maksove hčere, princesinje Elizabete, sedanje cesarice avstrijske, njenemu očetu. Dostavil je pa takoj tudi, da dvoji, če je bilo delo tudi njene roke, ker vezave princesinj so po navadi dela tujih rok. Navzoča cesarica je baje smijaje se odgovorila: „No, nekoliko je morda pač tudi sama naredila...“

— (Originalno izterjanje.) Dunajskemu krojaču je bil nek gostilničar v Praterji dolžan 81 gold. za obleko; a kakor si je krojač prizadeval, ganiti gostilničarja in dobiti zaslužen denar, vse je bilo zastoj. Ne smemo se torej čuditi, da se je izcimilo v krojaški duši strašno maščevanje. Bilo je prve pomladanske dni in prav neprijetno vreme. V Praterji je bilo tako dolgočasno, tako prazno in pusto, da ni moč popisati! S kislimi obrazi so stali gostilničarji pred svojimi vrtili in čakali zastoj gostov. Tudi naš trdovratni dolžnik

moči, da bi storil — tako globoko se je v zemljo zarastel; ako pa bi se povzdignil, prebrnil bi bil Karpat, sedmograško in po vrhu še turško zemljo. Le malo se privzdigne — in po vsej zemlji nastane potres, ki poruši mnogo hiš in ubije mnogo naroda.

Pogostoma sliši se v Karpatih nek zvižg, kakor bi tisoč mlinov se svojimi kolesi šumelo ob vodi; tedaj grizejo mrtveci družega mrtveca v nedohodnem propadu, katerega ni videl še noben človek, ker se vsak boji priti mimo. Neredkoma zgodi se po vsem svetu, da se trese zemlja od enega do drugega konca: pismouki trde, da pride to od tega, ker je blizu morja kje kaka gora, iz katere buhne plamen in tečejo goreče reke. No starci, kateri živé na Ogorskem in v zemlji gališki, vedó to bolje in pravijo, da se v zemljo prirasli veliki, veliki mrtvec hoče vzdigniti in s tem stresa zemljo.

XVI.

V mestu Gluhovo zbral se je narod okoli starca bandurista in poslušal uže precej časa, kako igra slepec na banduri. Tako čudovitih pesem in tako lepo ni pel še noben bandurist. Sprva poje o prejšnjih hetmanih, o Zahajdačnem in Hmeljnickem. Tedaj so bili dru-

je uže dolgo poželjivo gledal proti mestu in se rotil v srci, da ni nobenega človeka. A stoj, tam na obzorji kaže se črna pika, postaja vedno večja — in z orlovim očesom naš gostilničar takoj spozna, da je vesela družina, ki gre v Prater. Dolgo je upal in se bal, kam jo bodo zavile te redke tice, a konečno ne vé, kaj bi počel od veselja — k njemu gredó! Bilo jih je osem mož. Sedaj pa se je pričelo življenje! „Žani“ jim je komaj donasal pive, in v kuhinji so jim težko sproti nacvrli in napekli. Vsa tuga je bila izginila iz srca gostilničarjevega. To bo lep zaslužek — *doch das Unglück schreitet schnell*... Ko je prišlo do mastnega računa, se stoloravnatelj vesele družbe patetično vzdigne in pomoli strmečemu gostilničarju namesto denarja račun — krojačev! Vitez z iglo je bil obupal, da mu bode dolžnik še kedaj plačal, zato pa je poslal vse svoje pomagache in učence pit na stari račun; in vrlo so se obnašali! S ponosno vzdignjenimi glavami so popustili bojišče — gostilničar pa je kisló gledal za junaki, in besede, ki jih je pošiljal za njimi, menda niso bili laskavi pokloni...

— (Milijonar — tat.) Pred pariško policijo se je moral zagovarjati zaradi tatvine Clement Junes, eden najbogatejših tuneških bankirjev. Pred mesecem dnij se je oženil z neko Vallino Pijo, milijonarjevo hčerjo, in prebil prve zakonske dni v palači nevestinega strijca v Parizu. Pred nekoliko dnevi se podasta zakonska v neko parfumerijo blizu opere. Mlada žena kupi za 500 frankov različnih malenkostij. Ko plača račun in hoče oditi, ju pridržuje jedna prodajalk, meneč, da se jima ne more poprej dovoliti odhod, dokler ne dá nazaj soprog, kar je nakral. Gospa stvari ne more zapopasti, vsa plašna pové svoje ime in stanovanje ter meni, da mora biti vse le neljuba zmeta. Tudi lastnik prodajalnice jame pretiti, na kar gre gospa sama po bližnjega policaja. Ta najde v resnici v soprogovih žepih več nakradenih predmetov: kartače, grebene, škatljice s zobnim praškom, steklenice s parfumom itd., vse skupe v vrednosti 49 frankov. Bled ko smrt in s tresočim se glasom obljublja bogati tat odškodnino 5000 frankov. Toda zastoj: policist ovadi stvar sodniji, koja obsodi tatinskega lastnika 20 milijonov na šest dnij zapora in 500 frankov globe. Mlada soproga pa vloži takoj zatožbo na ločitev.

Domače stvari.

— (Requiem) za Njih veličanstvo presvetlo cesarico Marijo Ano služil se je danes ob 10. uri v stolni cerkvi. Postavljen je bil v cerkvi veliki *Castrum doloris*, okinčan s cesarskimi emblemi, kronami, žezlom, cesarskimi orli in bogato razsvetljen. Zadušno sv. mašo služil je mil. gosp. prošt Jožef Zupan z mnogim duhovnim spremstvom v prisotnosti stolnega kapitlja, deželnega predsednika g. barona Winklerja, dvórnega svetnika gosp. grofa Chorinskega, mnogo c. kr. uradnikov deželne

gačni časi: kozaštvo živelo je v slavi, teptalo je s konji sovražnike in noben ga ni smel zasmehovati. Starec poje tudi vesele pesmi in obrača svoje oči na narod, kakor bi ne bil slep; prsti in koščice, na nje nataknene, pa letajo kakor muha po strunah in zdi se, kakor bi strune same igrale; a narod na okrog — starejši povesele so glave, mladina pa je uprla oči v starca — ne upa si niti med sabo šepetati.

— Čakajte, reče starec, — jaz vam zapojem o neki davni dogodbi. Narod stisne se še bolj, in slepec zapoje:

„Za gospoda Štefana, kneza sedmograškega (bil je knez sedmograški tudi kralj v Poljakih), živela sta dva kozaka: Ivan pa Petro. Živela sta tako, kakor brat z bratom. — Glej, Ivan, vse kar pridobiva — razdeliva med sabo; ako se veselim jaz, veseli se še ti; ako je meni gorjé — bodi obema gorjé; ako kdo kaj zapleni — razdeli se plén na pol; ako katerega vjamejo — prodaj drugi vse, da dobi odkupnino; ako pa tega ne more, daj se sam vjeti!“ In res, vse, kar sta kozaka dobivala, delila sta med sabo, ako sta odganjala tujo goved ali pa konje — vse sta na pol delila.“

vlade, finančnega vodstva in finančne prokuratorje, c. kr. okrajnega glavarstva, c. kr. pošte; nadsodnije svetovalec g. Kapretz z mnogimi svetovalci deželne sodnije, nadsodnije svetovalec državni pravdnik gosp. Persche z mnogimi uradniki državnega pravdnštva, ekscelenca g. baron Reinländer, polkovnika Fux, Ludwig in mnogo c. kr. častnikov, veliki komtur nemškega reda g. polkovnik baron Lazzarini, mnogo c. kr. komornikov, cesarski svetnik in deželni odbornik g. Murnik, mestni župan g. Grasselli z mnogimi mestnimi odborniki, kupčijske zbornice predsednik g. Kušar, magistratni svetnik g. Perona, profesorji srednjih šol, mestni učitelji, deputacija veteranskega društva in mnogo družega pobožnega občinstva.

— (Veteran.) V deputaciji veteranskega društva, ki je danes prisostvovala zadušnici za presvetlo cesarico pokojno Marijo Ano v stolni cerkvi, bil je i 75letni Jožef Flore, umirovljeni davkarski sluga, rodóm iz Gorenjega Grada na Štajerskem, Flore je stal kot mlad vojak štajerskega polka grof Anton Kinsky št. 47 v Veroni v špalirji, ko je ranjka cesarica kot nevesta potovala skozi Verono na Dunaj in bila pri tej priliki v Veroni slovesno sprejeta.

— (Pri g. dež. predsedniku) je bil v nedeljo zastopnik metliškega mesta pri železnični enkéti, g. L. Gangl, priporočat mu nadloge mestne občine zaradi šolske zgradbe in druge za Belokranjce važne zadeve. Kakor čujemo, ga je gosp. dež. predsednik jako uljudno sprejel, in metliški odposlanec zapustil je palačo na Turjaškem trgu z veselimi nadami.

— (Državne stipendije.) Ministerstvo za uk in bogočastje nakazalo je za stipendije gojencem c. kr. moške in ženske učiteljske vadnice v Ljubljani svoto 3800 gld. Iz te svote dobile so stipendije po 50 gld. na ženski vadnici v I. razredu: Ivanka Aidrich, Viljelmína Rischner, Marija Rooss, Ana Roth, Josipina Schmiedt, Leopoldína Vas in Ivanka Velepč.

— (Spremembe v učiteljstvu.) Gospod Fr. Lavrič imenovan je definitivnim učiteljem v Škocijanu.

— (Zrelotni izpiti) na tukajšnjem možkem in ženskem učiteljski prično se dne 9. junija s pismenimi nalogami. Kandidati in kandidatnje z dežele, ki hoté po § 66 organ. štatuta učiteljskega pripravnice delati izpit, prigrasijo naj se do tija šolskemu vodstvu.

— (Kradež.) Jakob Murko, kočijaž pri plemeniti grofovski rodovini, vkradel je v grof Auerspergoví hiši na Križevniškem trgu kočijažu Pribilu iz njegove sobe zlato verižico z velikim zlatim ključem v vrednosti 30 gold., pet starih dvajsetic, 15 gold. v gotovini in več stvari tudi svojemu grofovskemu gospodu. Policija ga je prijela in izročila sodniji.

— (Najdeno blago.) Na cesarja Jožefa trgu našli so dva velika zaboja polna blaga; spravljena sta pri mestnem magistratu.

„Vojskoval se je kralj Štefan s Turkom. Uže tri tedne vojskuje se s Turkom, ali še ga ne more ugnati. Turčin pa ima tacega pašo, da je se samo desetimi janičari mogel nasekati ves polk. In kralj Štefan dá razglasiti, da plača tistemu pogumniku, kateri bi mu pripeljal pašo živega ali mrtvega, — da tistemu samemu dá toliko plače, kolikor je daje vsi vojski. „Pojdiva lovit pašo, brate!“ reče Ivan Petru. In šla sta kozaka, ta na to, drugi na drugo stran.“

* * *

„Naj bi ga bil Petro ujel ali ne, ali uže pripelje Ivan pašo z vrvo krog vratú pred samega kralja. „Bravo, junak!“ reče kralj Štefan in ukaže dati njemu samemu tako plačo, kakor jo dobiva vsa vojska; ukaže mu tudi nakazati zemlje tam, kjer si je poželi, in dati toliko živine, kolikor hoče. Ko dobi Ivan plačo od kralja, razdeli še tistega dné vse pravično med sebe in Petra. Vzame si Petro polovico kraljeve plače, ali tega ne more prenesti, da je dosegel Ivan od kralja tako čast; in globoko v svoji duši skrije misel o maščevanju.“

(Konec prihodnjič.)

* * *

— (Otrok vtonil.) V Todraži pri Trati pal je 2letni fantič mlinarja Franca Selaka v vodo ter je vtonil. Zopet slučaj, koji naj bi stariše spodbujal, da bi na svoje male otročiče kar le mogoče pazili.

— (Z gnojnimi vilami!) 8. t. m. zvečer stala je družba kmetskih fantov pred hlevom posestnika Toneta Rebide; približali so se jim drugi fantje in brez posebnega uzroka so jim jeli prišleci žugati z gnojnimi vilami. To se vé, da ni bila več šala, in družba se je korajžno umaknila v hlev ter zaloputnila vrata za seboj. A s tem oni niso bili zadovoljni, ki so z vilami stali zmagonosni na terišči; vzdignili so hlevna vrata in stopili za onimi. Pa čuda — nobenega ni bilo v hlevu! A prebrisani zmagovalci so takoj znali, da begunci niso izginili v zrak, kakor kafra. Prižgali so torej zvezek slame in jeli svetiti in drezati po vseh kotih. Niso se varali; zaporedoma so lezli fantje iz skrivališč. Pri tem pa je nekdo Franca Hromca in Lojzeta Anžurja precej nerahlo potipal z vilami, Ivana Erbežnika pa s polenom po hrbtu. Hudoga se jim pa vendar ni pripetilo; s tem je stvar bila končana, in zmagonosna družba je odšla s sladko mislijo v srcih, da so imeli lep „špas.“

— (Friderik Smetana. †) Včeraj smo ob kratkem poročali o smrti slavnega komponista bratskega nam naroda. V ponedeljek ob pol petih po poludne zatisnil je na veke trudne svoje oči čestitljivi patrijarh narodne češke glasbe, in nepopisna žalost zavlada je po vseh krajih, kjer stanuje češki rod, zavlada je povsod, kjer ljubijo čarobne glase slovanske muzike! Friderik Smetana je oni umetnik, ki je vstvaril Čehom narodno opero in narodno glasbeno slovstvo; oni umetnik, ki je doživel najširšo popularnost in najslajnejše vspehe v naših severnih bratih, med katerimi je glasba na visoki stopinji. Nihče ni dosegel tolike slave na tem polji, kakor umrli Smetana. — Od njegovih del omenimo naj na prvem mestu narodno češko opero: „Prodaná nevesta,“ katero so pred letoma slovesno predstavljali stokratno, in velikansko delo: „Libuša,“ s katerim so otvorili krasni hram češke Talije; prelepo opero „Dve vdovy“, ki je tudi v inozemstvu izvanredno pohvalo vzbudila; opere „Branibori v Čechách“, „Dalibor“, „Hubička“, „Tajemství“, ki so širile njegovo slavo. — A tudi v drugih glasbenih strokah bil je pokojni velikan med svojimi vrstniki. Klasičen je njegov ciklus „Vlast“, ki slavi s čarobnimi glasi češko domovino; njegove češke polke za klavir so uže pred tridesetimi leti dokazovale svetu, kako je treba vstvarjati narodno in ob jednem moderno glasbeno umetnost. — O njegovem življenju omenjamo sledeče: Friderik Smetana porodil se je 2. marcija 1824 v Litomišlu, kjer je bil njegov oče lastnik pivarne in navdušen prijatelj muzike. Uže v zorni mladosti vcepil je sinčeku ljubav do te umetnosti, in kot petletni dečko je Friderik uže sodeloval pri nekem družinskem kvartetu. Jedno leto pozneje nastopil je prvič javno — in od tedaj je čudovito napredoval. Obiskal je kot mladeneč gimnazijo v Nemškem Brodu in v Pragi, a ni se mogel privaditi tesnih šolskih sob. Gnalo ga je vedno v gledališče in v javne koncerte, in konečno je popustil študije, hoteč se poprijeti jedine ljubljene glasbe. A oče s tem ni bil zadovoljen in vzel je sina domu, namenivši ga izobraziti za poljedelstvo. Na prošnjo svojega brata, profesorja in pisatelja Smetane, se je dal omečiti in poslal je še enkrat sina v šolo v Plzen, kjer je potem Friderik dokončal gimnazijalne študije. Uže takrat je samostojno komponiral. Ker se ni hotel obrniti v kako praktično stroko, mu je oče odrekel vso pomoč in sedaj so se pričeli za umetnika bridki dnevi. Vendar to ni dolgo trajalo, kajti dobil je službo glasbenega učitelja pri grofu Thunu. Čez nekaj časa se je oženil in postal je samostojen. Napravil je glasbeni zavod v Pragi in od tedaj je jelo njegovo ime vedno bolj sloveti. Povsod so ga čestili in celo pri cesarju Ferdinandu bil je vsakdanji gost. L. 1856. postal je Smetana glasbeni ravnatelj v Goeteborgu na Švedskem, od koder se je pa čez nekoliko let zopet vrnil v Prago. Do l. 1874 bil je kapelnik češkega gledališča —

a tedaj je slavní mož popolnem oglušil, kakor veliki njegov prednik Beethoven, in moral je to mesto pustiti. Komponiral je še vedno, a zdravje mu je vidno pešalo; konečno mu je otemnil duh in v ponedeljek mu je nehale bito srce, ki je tako gorko bilo za svoj rod in za človeško umetnost!

Iz seje mestnega zbora ljubljanskega.

V Ljubljani 13. maja.

Navzočih je 26 mestnih odbornikov. Predseduje župan g. Grasselli, kateri toplo pozdravlja novo vstopivše odbornike in izreka nado, da bodo gotovo sodelovali na korist mesta. Gosp. župan izreka zahvalo odstopivšim gg. odbornikom in načelnikom raznih odsekov. Dalje naznani župan dopis c. kr. deželnega predsednika, kateri vabi k slovesni zadušbini za umrlo presvetlo cesarico Marijo Ano in povabi odbornike k obilni udeležbi.

Potem se vrši volitev podžupana. Oddá se 26 listkov, katera sta pregledala gg. odbornika Klein in Ledenig. 22 glasov je dobil mestni odbornik g. Vaso Petričič, jeden glas dobil je g. Kušar, dva glasova g. Pakič, jeden list pa je bil prazen. Izvoljen je tedaj z večino glasov podžupanom g. Vaso Petričič, kateri izjavlja, da sprejme častni posel in da bo po najboljših svojih močeh sodeloval na korist mesta.

Na to sledé volitve raznih odsekov. Izvolijo se:

I. V magistratni odsek: g. župan (načelnik), dr. vitez Bleiweis-Trsteniški, Pakič, Petričič, dr. Tavčar in Žužek;

II. v personalni in pravni odsek: dr. Zarnik (načelnik), dr. Dolenc, dr. Mosché, Murnik, dr. Papež (namestnik);

III. v finančni odsek: Petričič (načelnik), Bayer (namestnik), Hribar, Ledenig, Ravnihar, dr. Tavčar, Gogola;

IV. v stavbeni odsek: Žužek (načelnik), Geba, Murnik (namestnik), Kollmann, Noll, Pakič, Tomek;

V. v odsek za uboge: g. župan (načelnik), Horák, Klein, Počivalnik, Škrbinec in Valentinčič;

VI. v policijski odsek: dr. vitez Bleiweis-Trsteniški (načelnik), dr. Derč (namestnik), Gogola, Klein, Ledenig, Noll in Škrbinec;

VII. v šolski odsek: dr. Derč (načelnik), Gogola (namestnik), dr. Dolenc, Ravnihar, dr. Tavčar, Valentinčič in dr. Zarnik;

VIII. v odsek za olepšavo mesta: Hribar (načelnik), Bayer, dr. Dolenc, Kollmann, dr. Mosché, Kušar, dr. Papež (namestnik) in Tomek.

V stalni zdravstveni svét se izvoli dr. Papež; — v ravnateljstvo za mestni vžitinski zakup: Klein; — v vodovodni odsek: Petričič; — v klavnični odsek: Bayer, dr. Derč in Pakič.

Potem se seja sklenu.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Dunaj, 14. maja. Proti poludnem je otvoril predsednik sejo poslanske zbornice. Levica ni bila navzoča. V ogovoru povdarja predsednik svoje prizadevanje, da deluje v soglasji z vso zbornico; hvaležen je dr. Sturmju za njegovo enunciacijo, da se je predsednik nehoté zmotil; toda povdarja, da ne pristuje glasovati v drugič in meni, da je bila njegova štetva prava. Obžaluje, da ni tako velike in spoštovane stranke v zbornici in izjavlja, da bo v prihodnje pri vsakem glasovanju (izimši imenskega) vprašal, če kdo želi besede k glasovanju. Prosi, da se ta izjava protokoluje in predlagana stvar kot sklep zbornice smatra. (Odobranje.) Zbornica preide potem na dnevni red. Levica ni prisotna.

London, 14. maja. Spodnja zbornica je zavrgla Beach-ov grajalni votum s 303 glasovi proti 272. Parnelitje glasovali so zoper vlado.

Blizu ozidja arsenala v Woolwichu našli so dve posodi, katerih jedna je bila napolnjena s 40 užigali, za vnetje smodnika prirejenimi, v drugi pa je bilo 7 funtov prstene mase. Posode preiskujejo v arsenalu.

Berolin, 13. maja. Državni zbor je pri prvem in drugem čitanji sprejel zakon o razstrelivnih tekočinah nespremenjen in skorej brez debate. — Princ Viljem in grof Waldersee odpotujeta v četrtek v Petrograd — „Kreuzzeitung“ poroča, da je grof Herbert Bismarck imenovan nemškimi poslanikom v Haagu.

Pariz, 13. maja. „Temps“ zagotavlja, da ste se Angleška in Francoska sporazumeli gledé konference.

Bern, 13. maja. Čuje se, da se posvetuje zvezni zvét o zakonitih določbah proti onim osobam, ki pribeže kot morilci vladarjev v Švico.

Telegrafično borzno poročilo

z dné 14. maja.

	glid.
Jednotni drž. dolg v bankovcih	80.70
„ „ „ srebri	81.30
Zlata renta	101.65
5% avstr. renta	96.15
Delnice národne banke	855.—
Kreditne delnice	320.80
London 10 lir sterling	121.70
20 frankovec	9.65
Cekini c. kr.	5.73
100 drž. mark	59.55

Uradni glasnik

z dné 14. maja.

Razpisane ponudbe: Za popraviljanje poslopja dež. prisilne delarnice ponudba na razna dela, kakor zidarska, kamenoseška, steklarska, lončarska in pleskarska in dobava železnine do 23. t. m. dež. odboru kranjskemu. — Centralni odbor kranj. kmet. družbe prodá dné 17. maja ob 9. uri dopol. pri bavarskem dvoru 4 do 5 plemenskih bikov in 2 do 3 telice muricodolskega plemena.

Eks. javne dražbe: V Ljubljani zemljišče Jos. in Helene Gostinčar iz Velč (1200 gold.) dné 17. maja in 21. junija. — V Logatcu zemljišča Jurija Mazija iz Dolenje Vasi dné 24. maja, 26. jun. in 26. jul.

Tujci.

Dné 12. maja.

Pri Maliči: Steinharter, Landeker, Lupini, Goleš in Wetzl, potovalci, z Dunaja. — Singer, potovalec, iz Gradca.

Pri Slonu: Weinberger, trgovec, z Dunaja. — Klose, priv. uradnik, iz Opave. — Vogel, zdravnik, s soprogo, iz Budimpešte. — Baronica Fröhlich iz Gorice. — Kleinlercher, fabrikant, iz Št. Vida. — Koss, potovalec, iz Maribora. — Jagodiz, zasebnik, z Dolensjske.

Pri Avstr. carji: Gutmann, potovalec, z Dunaja. — Šega, jurist, z Dunaja. — Kocijančič, žendarm. vodja, s soprogo, iz Št. Petra.

Umrli so:

Dné 13. maja, Marija Anžič, šivilja, 18 l., Kojušne ulice št. 2, kostna gnjilina in vnetje.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm
13. maja	7. zjutraj	739.08	+13.6	svzh. sl.	js.	0.00
	2. pop.	736.68	+26.6	jzpd. sl.	„	
	9. zvečer	736.72	+17.6	„	„	

Na prodaj

je iz proste volje

lepo posestvo

poleg Ljubljane blizu železnice in pri kantonski cesti ležeče. To posestvo meri nad 30 oralov dobrih travnikov, nad 20 oralov rodovitnih njiv in nad 12 oralov neposekanega, dobro zaraščenega gojzda. Gospodarska poslopja so jako prostorna, novozidana in z opeko krita. Ker se pri prodaji stavijo prav ugodni pogoji, naj se blagovolijo le pravi kupci oglašiti pri gosp. Jožefu Regaliju na sv. Petra cesti št. 21 v Ljubljani.